

ABRIL
1980

PARIATGE ANDRATX

nº 4

I TU QUE FAS?

1-PORTADA I SUMARI
2-LES POMES D'OR
3-EDITORIAL
4-EL TEATRE DE JAUME ROCA
5-PLENOS EN EL CONSISTORIO
(teatro gratuito)
6-SA DRAGONERA.

7-EL METGE PELEGRI
8-ELS NOMS DELS CARRERS EN
MALLORQUÍ
9-EN TENDREM UN EMPATX
ÈNGUANY DE FUTBOL?
10-POESIA I HUMOR
11-DARRERA PAGINA
12-CONTRAPORTADA

PORTADA

Lluitem per la nostra llengua
Autor: Francesca Belman

P A R I A T G E

Nº 4 Abril 80
Dipòsit legal PM 583/79

Edita.-

GRUP CULTURAL BALENGUERA

LES POMES D'OR

LA DARRERA NOVEL·LA DE BALTASAR PORCEL

Gaps de redacció.-

Sebastià Moner i Parets
Maria Garcia i Suau
Jaume Bosch i Bover
Antoni Mir i Salvà

Col.laboradors.-

Baltasar Porcel
Gabriel Tomàs
Jaume Bosch
Carlitos
Joan Mas
Joan F. March

Il.lustrador.-

Sebastià Moner

ELS ARTICLES PUBLICATS EN
AQUESTA REVISTA ESPRESSEN
UNICAMENT L'OPINIO DELS
SEUS AUTORS

Imprimeix.-

Impresrapit de Mallorca
Tel. 21 08 22
Ciutat de Mallorca

Tirada: 200 exemplars

Preu 50

De forma simultànea ha sortit en català (Edicions-62) i castellà (Editorial Planeta), "Les pomes d'or", darrera novel·la del nostre amic, paísà i col.laborador Baltasar Porcel.

Figura Literària la qual no ens pararem a descriure, perquè ja es prou coneguda arreu dels països catalans i d'Espanya. Sinó que només --i per raons d'espai-- ens limitarem a fer un petit esbós de la seva crítica: "Novel·la d'un dinamisme solar i inquietant, plagada d'exaltació sexual, de crueltat i d'ambició, "Les pomes d'or", retorna amb impetu a les mateixes fonts del gènere: l'aventura inacabable, la fuga poètica, la reflexió existencial. Encara que aquesta reflexió constitueixi en realitat la manifestació d'una violenta amoralitat, que la poesia neixi d'un panteisme a la vegada gloriós i bàrbar, que l'aventura sigui en el fons una abrandada lluita de l'home contra l'home. Novel·la insòlita dintre del nostre panorama literari, plena de fantasia, s'esten des dels al·lucinats estertors del tràfic d'esclaus fins a les boires encantades de la Baviera del Rei Foll, passant per les selves de la costa d'Ivori, el miratge venecià i l'àrida Palestina assotada pel vesànie Herodes el Gran."

CAMBRA AGRARIA

Es fa a saber que tots els figurants a les llistes exposades al bar Nacional (Café d'es Teatre) es personin a les oficines de la cambra agrària d'Andratx, als efectes de declaració de fincas que llaurin els tractors o màquines, declaradas a les llistes.

EDITORIAL

La Veritat

De cada dia són més les adhesions que ens arriben d'encoratjament i felicitació sobre PARIATGE. La tirada d'exemplars va en augment, tant, que desborde les nostres previsions. Mai ens ho creiem. El número de lectors el podem considerar com tres vegades el públic d'un bon partit a Sa Plana. Davant aquest èxit assolit --am les naturals falles i encerts-- amb les nostres primeres passes hi ha algú, o alguns, que voldrien fer-nos callar, i amb aixó, fer-nos desaparèixer. Són els de sempre: aquells que la VERITAT més neta els fa mal de ventre, poc --o gens-- acostumats a que els diguin LA VERITAT.

Voldriem que la revista fos un mirador obert al diàleg entre la nostra opinió jove i la de les forces socials de la vila, polítiques i culturals (aquestes si els tenim algun dia). Però algú --o alguns-- només encara ho han entés a mitges, i LA VERITAT els fa anar de corcoll. Ens hem après la llei de la Constitució (cosa que sembla no han fet ells, vull dir els que no ens volen al panorama d'Andratx) i som conscients que encara no hem dit ni la meitat de la VERITAT que la llei ens permet. Però es possible que ho faguem algun dia, si amb la VERITAT hi ha de guanyar la nostra comunitat, i sobretot, els homes joves de demà.

El grup de la BALENGUERA te ganes de treballar de ferm --i gens ni mica de ganes d'erugar-se-- i no de restar bocabadats i empastanagats mirant passar els dies, les hores, les pluges i els aucells, mans creuades, com van fer les generacions anteriors, com voldria encara una certa gent que el futur els fa por, no desitjam llegar als nostres fills el poble banal i amorf que van rebre els nostres pares, i noltros mateixos. Tenim ganes de lluitar perquè amb l'ajut de molts d'altres que pensen com noltros, Andratx recobri el seu nivell intel·lectual que per la seva situació geogràfica, i per la seva història, li pertoca, i es peça vital per una societat que vol sobreviure dels embats, i dels silencis, que durant quaranta llargs anys l'empresonaren, i no la deixaren viure amb la dignitat i llibertat que mereixen les persones.

Només demanam que no ens tallin l'esperit, ni ens capolin el desig a base de violència. Les amenaces no fan més que enfortir-nos, de continuar. Qui tenguí alguna cosa que dir, que ho faci amb la ploma, com ho fem noltros, i no amb els punys serrats, vella arma que acostumen a emprar tots aquells que la CULTURA i la VERITAT els posa nerviosos.

PARIATGE

GRUP CULTURAL BALENGUERA

LLETGIU PARIATGE

EL TEATRE DE JAUME ROCA "un pagès d'Andratx"

Dins el panorama teatral del segle XIX a Mallorca és difícil de descobrir noms que suposin un mínim de trencament respecte a la tradició secular. Esquematzant un poc podem dir que el sàinet setcentista, de migrada ambiciositat, i el teatre religiós són els dos únics "gèneres" que tenen la gosadia d'utilitzar la llengua del país com a material de comunicació. Tanmateix l'origen del públic, entre mestral i pagès, que consumeix aquest tipus de teatre permet que això sigui possible sense que trontollin en absolut els esquemes diglòssics que regeixen la vida social. Per això cobra un interès especial la figura de l'andritxol Jaume Roca i Bauçà, "Es gerrer", que signà les seves obres amb el pseudònim d'"Un pagès d'Andratx" i que a partir del 1868 introduí la temàtica política dins l'entremès o la comèdia de tall més o menys tradicional.

Certament la singularitat del teatre de Jaume Roca no rau en l'aspecte tècnic. Com en molts d'altres casos, per a ell el teatre de bon començament no fou més que una afecció que alternava amb el seu treball a una teulera. Després vingué l'etapa de gerrer ambulant. La seva activitat d'autor teatral -també fou empresari d'un teatret i potser ell mateix actor- és una conseqüència del seu activisme polític.

Tot i que és difícil datar la seva producció, sembla que una de les primeres obres que va escriure fou Sa revolució d'un poble, editada ja el 1869. Ell, republicà federal, cap de llança del avalots del 1868, bon amic del metge Joan Ferrer i Servera que tant destacà en l'extinció del còlera del 1865 i que potser fou l'introduïdor del republicanisme a Andratx, volgué expressar el desenois que seguí als primers moments d'eufòria revolucionària en aquesta obra que potser inclou més d'una referència vetllada als que es repartiren el poder local capgirant el sentit d'aquella revolució i bandejant els seus protagonistes més autèntics -el mateix Roca, per exemple. La temàtica política és també la que dona originalitat a altres obres d'"Un pagès d'Andratx". Sobretot a Sa venguda d'es moros on precisament un mallorquí arabitzat és l'encarregat d'exposar amb prou detallisme la posició dels nostres lliurepensadors viutcentistes. Més directes són Els amics del rei, en la qual, a través de les paraules del monàrquic, hom intenta de ridiculitzar els partits tradicionalment més oposats al republicanisme, i Pancaritat a S'Arracó que mostra una típica situació caciquil. Tanmateix dins l'obra de Jaume Roca també trobam peces purament costumistes: Es torrer d'es cap de Llebeig, Es sogre i sa nora i Es sereno d'es barri. Aquestes s'insereixen dins la comèdia de costums que precisament en aquells moments donava naixença al que després en diríem "teatro regional".

Es clar que l'extensió de què disposam no permet de mostrar els matisos que ofereix la personalitat d'aquest andritxol al capdavant més indòmit del que les estructures socials de la segona meitat del XIX estaven disposades a admetre. Per a mi Jaume Roca representa un graó important dins la línia d'un passat forjat pel quefer esquerrà d'homes identificats amb el pensament progressista que no sempre hem pogut conèixer obertament. La seva empremta no sols ens ha quedat reflectida en les peces teatrals. També n'és exemple la seva trajectòria vital: una trajectòria que acabà simbolitzada per un epitafi que ell mateix va escriure i que residí durant molts d'anys la seva tomba al cementiri civil i que encara és recordat per més d'un andritxol.

En definitiva, no sempre és fàcil d'amagar a un poble el seu propi passat.

Joan Mas i Vives

PLENOS EN EL CONSISTORIO

TEATRO GRATUITO

Hace unas fechas los andritxoles pudimos asistir a una función organizada por AGARA, en el Teatro Nacional de esta localidad, previo pase por taquilla.

Para los amantes del buen "Teatro", les aconsejo que asistan a los Plenos del Ayuntamiento. En ellos la entrada es gratuita y se tratan temas de gran actualidad e interés para los habitantes de nuestro municipio. Cosa que brilla, por su ausencia, en las obras que escenifica AGARA, contemporáneas de los tiempos de Maria Castaña, trasnochadas y pasadas de moda. Y eso que su Director, es el Presidente de la Comisión de Cultura del Ayuntamiento.....!

En el último Pleno celebrado el pasado mes de Marzo, ocurrieron las cosas más pe regrinas.

Por lo pronto, el concejal del PSM, Alfonso Grech --!!Vade retro!!-- se present^ó en el salón de actos provisto de un magnífico magnetófono, dispuesto a grabar, de pe a pa, cuanto se "cociera" en la reunión.

Por supuesto, ¡La duda ofende!, las fuerzas "progresistas" presentes (lease UCD y el inevitable y "democrático" secretario), se negaron rotundamente a que, aquel "artilugio demoníaco", fuesele permitido recoger sus angélicas palabras.

Se armó una zarabanda de mil demonios--porque los partidarios de la "Apertura", tampoco son mancos--y, después de muchos tiras y aflojas, se acordó empezar el Pleno, con la presencia del aparatito.

Cuando ya se llevaban unos minutos de candela, el secretario--que se había ausen^{ta}do unos instantes de la sala--volvió con un libraco--lleno de telarañas--del que leyó--con su "rica" dicción--unos párrafos de una ley del tiempo de las Cruzadas, en que se hacía constar que"...el Alcalde está facultado para prohibir la entrada en el Salón de Actos a los borrachos, aparatos de grabación, máquinas fotográficas, etc".

Nuevo follón. El secretario, venga instigar al alcalde para que, este, hiciera valer sus "prerrogativas". El Alcalde, queriendo nadar y salvar la ropa, no se decidía a "pronunciarse" en ningún sentido. Por fin, después de muchos titubeos, se "pronunció": Aparato a hacer gárgaras.

El suspiro de satisfacción exhalado por el inefable y "democrático" Secretario, fue audible en los sótanos de la Casa Gran.

!!Pues no pretendía, el díscolo Alfonso Grech--!!Vade retro!!--privarle a él, al Secretario del Ayuntamiento, del placer de redactar las Actas con su desbordante fantasía, pretendiendo grabar, prosaicamente, las sesiones plenarias!!.

En determinado momento en que se discutía acaloradamente sobre determinada cuestión, intervino el Secretario para hacer la observación de que, en otros tiempos, Los Plenos transcurrían más sosegadamente. A lo que--!!tenía que ser él!!-- el concejal del PSM, le contestó, sin ningún "miramiento"--teniendo en cuenta de los "estratos" ideológicos que desciende el Sr. Secretario--que, en los tiempos actuales, en la de mocrácia, si se tenía que discutir, se discutía. Que ya habían pasado a la historia las sesiones en que los concejales decían amén, a todo lo que "proponía" el Alcalde de turno. Que, aquello, solo era posible en "La Paz de Franco".

Oir tal "sacrilegio" y levantarse como un resorte, hecho una furia y colorado co mo una guindilla, en dirección a donde estaba sentado el autor del "desaguisado", to do fue uno.

A bocajarro y a voz en grito, le espetó: "que sea la última vez que, en mi presen^{cia}, vuelva a nombrar las Instituciones del pasado, de tan grato recuerdo para mí".

El próximo 15 de mayo, a las siete de la tarde, hay Pleno. Les sugiero que asistan. Promete ser sabroso.

CARLITOS

SA DRAGONERA

I

Interrogant

(Quan semblava inevitable la urbanització)

Dragonera lluminosa
que sures damunt la mar,
ets una perla formosa
que uns lladres volen robar.

Dragonera delicada,
com una donzella pura,
que uns tronats han despullada
per profanar sa figura.

Qui te veu i qui et veurà:
Dels teus encants que fulguren,
si els que et volen no s'aturen,
ni el record en quedarà.

Esponerosos cabells
d'arbres amb flaires marins,
llavis de peixos vermells,
coves d'antics vells-marins.

Pit de mates llentiscleres,
cara nacrada i xalesta;
ja les manotes grolleres
volen començar la festa.

Bella dama de Ponent,
els costers sembrats de pins
seran caixons de ciment
que es veuran de mar endins.

Tant a l'hivern com l'estiu,
suecs, moros i francesos,
alemanys, belgues i anglesos
et forçaran dins ton niu.

Qui pogués frenar el botxins
profanadors de natura!
quan posin els barrobins
que esqueixeran ta carn pura!

Senyor que ens donau estatge
sobre un paradís tan bell,
salvau el nostre heretatge
del dimoni cucarell!

Que no es faci el desbarat!
Conservau sa Dragonera!
Feis el miracle esperat,
que segueixi així com era!

II

Victòria Popular

1) Es arribat un bon vent,
el poble unit ha guanyat,
els fenicis del moment
coa baixa s'han quedat.

2) Seguiran mates i pins
verdejant a la ribera,
i els falcons i els corbs marins
volaran sense barrera.

3) Les sarguentanes saltejen
joiós ball de llibertat,
i les multituds festejen
el fruit de llur unitat.

Joan Francesc March

EL METGE PELEGRI (IV)

Don Miquel, assenyat i sere, prova les seves assercions per mitjà del dictamen hipocràtic, de la màquina boyleana, d'afirmacions d'Aristòtil, dels baròmetres i de "La vulgar Peunmatica pistolilla frecuente diversion de la edad pueril". I afeigeix: "Que sea (l'aire) el mas necesario para la conservación de la vida, no necesita de apoyo, pues ninguno puede vivir mucho tiempo sis respirar al paso que se vive mucho sin comer". Si bé continua: "el Ayre assi como es causa indispensable de la consevación de los cuerpos, tambien conspira a su resolución", ja que amb el seu refrec els gasta, a més de transportar en el seu si les emanacions de cementiris, femers i claveguerons.

Aire i vent. Don Miquel, al costat del braser, prenent potser un vas de vi calent, escoltaria infinites vegades el brunzent i segons com salvatge xiulet del vent, anant de les muntanyes a la mar resseguint la vall. Nits i vent, com una pugna enemiga contra la casa, pressionant les portes, les finestres, removent les teules. Don Miquel, si, el coneixia:

"Es el viento segun el grande Hipocrates: la corriente de Ayre sensiblemente aquietado o movido a modo de ondas no haviendo mas diferencia entre Ayre y Viento segun Seneca que la que se nota entre lago y rio. De la diversidad de ondulaciones y movimientos del Ayre nascen las diversidades de Vientos y como estas sean indefinidas lo son tambien las de los vientos, pero como los profesores de la geografia y Musica los han reducido a treinta y dos para su gobierno, esso es quatro cardinales y veinte y ocho colaterales, dexo estos ultimos para esos profesores, contentandome solo con insinuar algo de los quatro primeros, siguiendo en esto a Hipocrates, quien solo dos de estos merecieron ser objeto de sus reflexiones.

"Llamanse, pues, estos quatro cardinales vientos: Boreal, Austral, Oriental y Occidental, atendiendo a los quatro angulos del mundo e sus horizontes, y dejando para mas sublimes ingenios la causa o causas de esta aquitacion, corriente o movimiento del Ayre (...)

"De manera que teniendo el Boreal viento su origen en una region en extremo fria, elada, particulas nitrosas y rigidas salinas, qual es la Septentrional, no obstante no experimentamos unos mismos efectos en todo el año (...), quando sopla y venga cargado mediocramente de unas particulas puras, elasticas y suficientes para mantener con justo equilibrio las motrises potencias, pues siendo excedente producira los morbosos desordenes que experimentamos: Como son dolores Pleuríticos, catharros y otros efectos".

El metge, ja ho he dit, no solament és un agnòstic pel que fa a la religió, sinó també davant la fantasia introduïda per la ciència: "Y aunque el doctor Juan Longio en la Epistola 10, siguiendo a Papinio juzga las malignas morbosas dolencias que se experimentan del influxo de este viento, nascidas de las mismas de tantos venenosos animales como habitan en los desiertos de Libia, los que se asocian e impregnan con dicho viento, al tiempo de pasar este por dicho desierto, cuando viene de los Meridionales climas al nuestro; sin embargo, pudiendo fundar la malignidad de este viento a muy diversas y poderosas causas, parece superfluo recurrir a tan distantes y oscuras".

Saltant-se l'Austral, passa després al "viento Horiental", que "Tiene su origen de los climas o regiones orientales, qual es la Asia y su dilatado Pahis; y como estos esten tan expuestos y sujetos a los

EL METGE PELEGRI

rayos solars, el viento que de allí nasce un excesivo calor y sequedad manifiesta". Si bé "al llegas nuestra Isla o Clima, que de algun modo lo modifica, y tempera; subcediendo lo propio con todos los climas vientos".

A Mallorca, molt abans del bateig que va endossar-li en Santiago Rusiñol a aquets efectes, ja tenien un sentit molt clar de viure en la calma, en la suavitat. Don Miquel ha havia oblidat la nevada de l'altre Nadal.

De tota manera, a l'estiu els vents de llevant tornen a esclafar-se quan travessen l'illa cap a ponent, "siendo el ultimo lugar o villa, de esta Isla y Reyno que mira al Occidente la de Andratx; sus moraderes mas que ningunos otros lo experimentan; pues de su presencia, si vienen focos inelásticos, expansivos, calurosos, y sin gana de comer ni trabajar, y hasta en los Vegetales se ostentan sus malos efectos; de modo que las frutas ni se sasonan, ni tienen el gusto y bondad que cuando soplan Boreales y Occidentales".

BALTASAR PORCEL

ELS NOMS DELS CARRERS EN MALLORQUI, UNA TASCA IRRENUNCIABLE.

Els ajuntaments democràtics -alguns no ho són gaire, pero vaja..... - tenen uns més, altres menys (i segons pareix el d'Andratx ... "ni idea") sobre la taula de quefers la nova rotulació dels carrers.

Els carrers són ben nostres duguin uns o altres noms, novells o tradicionals, no pot ser qüestió de decisions immadures, de simples conveniències o acords pseudo-polítics, de modes passatgeres.

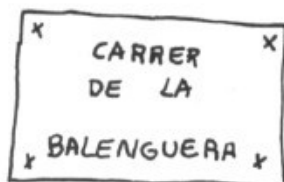
Els carrers per esser vertaderament nostres, han de ser retolats amb noms ben nostres: perquè sapiguem quina terra trepitjam, d'on venim, quina és la nostra història i el llegat dels avantpassats.

Per aizo han de ser esborrats els noms que afrontaren aquesta terra nostra sotmetent-la a una colonització injusta, els noms d'un bándol que enganxà el carro de la historia a una guerra que aquí la majoria ni sospitava ni desitjava, els noms d'una cultura forastera que un fantasmagòric "IMPERIO" imposà en els llibres de text i que féu gravar a les cantonades de carrers i plaçes.

No poden continuar absents de la vida ciutadana en les nostres vies els noms dels fills d'aquesta terra que, per haver-la estimada de veres, sofriren exili o mort o foren esborrats de les llistes "oficials" de la cultura.

Esperem que ben aviat el nostre ajuntament reflexioni i sobretot les persones que representen vertaderament el poble.

JAUME BOSCH

EN TENDREM UN EMPATX ENGUANY DE FUTBOL?

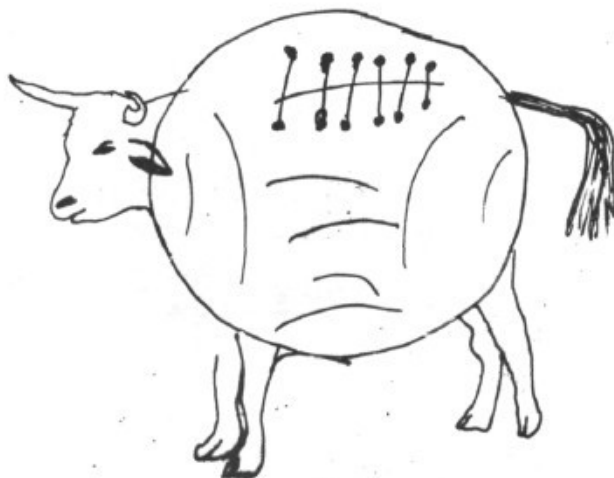
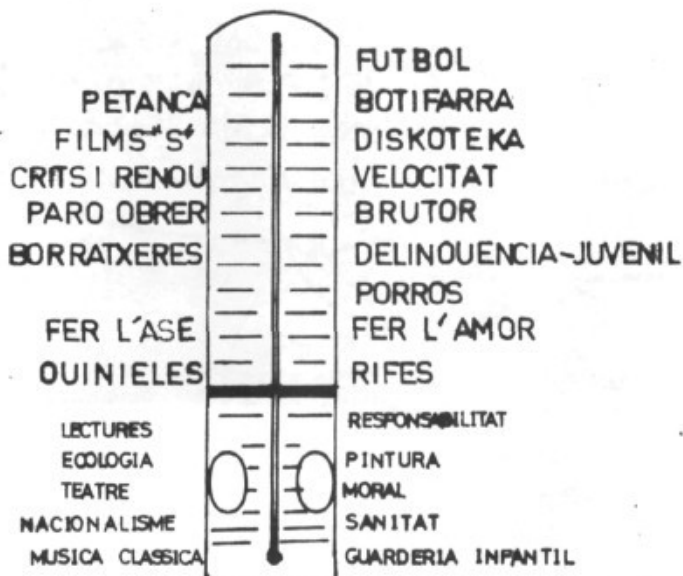
No sé si acabava de ser veritat allò que es deia en temps d'en Franco (i encara ara es pot considerar vigent) que el futbol tenia adormit --drogat!-- el poble espanyol. Es que es cert --i ben cert!--és que la gran majoria dels andritxols enguany ja començaren a amarar-se de futbol a principis de temporada (amb la bona marxa de "l'Andratx") i que a hores d'ara ja es troben amb els espulmons ben minats, com qui els té enxumbats de cassalla o alcohol. I no només de futbol de la Balear (que si el Mallorca, que si el Poblense, que si en Cabrera, si n'Alzamora, que si ara s'en va el president ...) sinó del Nacional (La Real, el Real Madrid, n'Arkonada, en Guruceta i el Barcelona tan foll com sempre...). No paren. Es que l'afició no para, perquè tema calent no hi ha mancat fins avui. I encara ens resten les finals europees, per a després anar a acabar a Itàlia amb la selecció d'en Kubala.

Si el senyor Grech, especialista de l'oposició en llançar penaltis, tengués l'atenció que es mereix entre la nostra gent ja s'hauria fet entre nosaltres més popular que la Real Societat. Però l'afició al futbol es una cosa, i una altra els "homes" que posen interès als problemes que els envolten. I no hi ha dubte: quan es llança un penalti és que abans hi hagut falta dins el quadrat prohibit de davant el porter. En aquest cas, quan el senyor Grech senyala una acusació (rebutjada quasi sempre pel pal-búnker-Arkonada) vol donar entendre que el contrari no juga democràticament (en tots cas, la tactica de democracia-a-la-andritxola), que està mancat de recursos, i que entre nosaltres parlen el castellano) i no es d'estranyar que a cada sessió oberta l'oposició per molts de penaltis que llanci acabi sempre per a perdre el partit. I es que l'UCD és una Real Societat que juga tancat, i un Real Madrid afavorida pel arbitre. Sinó, ja em direu que redimonis hi volien fer amb un gramòfono al Consistori, si des de bon principi, les actes no reflectien els acon-teixements del partit?

--Però és que no tenies que parlar-nos de cultura?

¿I en l'allau futbolístic que ens ha caigut al damunt, qui està per a anar contra-corrent? No hi ha més cera que la que crema. Mireu el baròmetre, polseu la temperatura local. Es aquest en concret l'Andratx que fabricam?

Gabriel Tomàs

POESIA

LO QUE SOMOS

Porqué la vida será tan dura,
y al paso del tiempo olvidamos lo que somos,
omitiendo lo mortal de la duda,
que algún día se nos disipa a todos.

Porqué el amor es vital pasajero
que nos acompaña al nacer el día,
para después al anochecer sereno
nos moleste, dañe y maldiga.

Porqué al hablar con el destino no se siente nada,
la vida siembra otra y la calma nos inunda,
pareciéndonos que, en la solitaria penumbra
la existencia no está muda, sólo callada.

Nada es en nosotros, sólo el placentero sino,
pues somos parte de su historia y a él nos debemos,
solamente, a veces, en sueños
imaginamos danzar a nuestro ritmo.

Así, el porqué es el condimento necesario
de nuestro efímero ser, de su causa y efecto,
!quién no ha probado alguna vez el plato tan amargo
de lo angustioso y eterno!

Antoni Miralles

HUMOR

PER FALTA DE GUIA I D'ORIENTACIÓ
VA PASSAR EL QUE VA PASSAR.

CONSTITUCIO ESPANYOLA

APROVADA PER LES
CORTS EL 31
D'OCTUBRE DE 1978

Article 20.

1. Es reconeixen i es protegeixen els drets:

a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, L'ESCRITURA o qualsevol altre mitjà de reproducció.

QUAN...?

- QUAN serà que els grups polítics donin a conèixer als seus afiliats els treballs realitzats?
- QUAN s'ajuntament, que noltros en votat, donarà a conèixer al poble, el treball realitzat durant s'any, es primer, democràtic. ?
- QUAN els " castellano-parlans ", se preocuparan més, de l'idioma de les illes. ?
- QUAN dexeirem de somniar amb els temps passats i m'hos preocuparem d'els temps actuals. ?
- QUAN serà que m'hos poguem deixar de fer-mos sa "pregunta" QUAN ?

POTSER MAI.

XAFARDER

SARTRE ha mort, es una ll stima que així, m'hos donem compte de que ha viscut.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Ante los problemas que afectan al pueblo de Andratx, sería deseable que los andritxoles, exigieran a sus líderes políticos que justificaran la confianza que en ellos depositarón.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Es posa en marxa, per part del G.O.B una subscripció popular per la compra dels terrenys de la Trapa, per fer un parc popular. Esperam tenguí bona acollida entre els mallorquins, i des d'aquestes paginas, la nostra felicitació per tant magnífica idea.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Parece mentira que en equipos filiales, el C.D. Andratx, gaste 57.000 ptas mientras que el importe de las multas que se le han impuesto asciende a 72.000 ptas. DEPORTIVIDAD, SEÑORES, DEPORTIVIDAD.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Nos demanan el perquè, l'ajuntament no fa gens de cas de les demandes que des d'aquí (PARIATGE) feim.

"Una veu de poble, es simplement una veu". Ho comprenem srs regidors.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Parece mentira que teniendo uno de los mercados más importantes de la isla, no posea unas condiciones minimas de vigilancia sanitaria.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Es de ver la despreocupación de los servicios técnicos municipales en cuanto a las bocas de recogidas de aguas pluviales se refieren. La mayoría estan saturadas de suciedad.

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

Hemos sabido que se esta creando un movimiento reivindicativo popular en la conocida barriada (es un decir) de S'EF COMA para la consecución de sus justas reivindicaciones. SORT !

& \$ & \$ & \$ & \$ & \$ & \$ &

